

Fakta:

HAM, Tøsen, Politikeren og Skuespilleren var et kollektiv i efterkrigstidens USA, et kollektiv der handlede om at udleve sig selv gennem stoffer og seksuelle eksperimenter. En fælles følelse af at verden var i stykker. HAN var deres leder, deres guru, indtil den dag i 1950 hvor HAN forlod kollektivet for at søge nye veje. Kollektivet gik i opløsning og de gik hver til sit. Fem år efter kalder HAN dem sammen, til Tanger i Marokko, til Interzonen, til en ny rejse ned i afgrunden. Med sig til Tanger har de deres fælles fortid, fem års erfaringer og Turisten.

Fortid:

Jeg kunne høre deres skridt bag mig. De fulgte mig, jeg var deres udvalgte. Jeg gik hen til kanten af bygningen og kiggede ned. Underligt nok føltes det som at kigge op, op på en asfalthimmel fyldt med myldrende stjernes kud der mistænkeligt meget lignede gennemsnitsamerikaneren. Det var meget underligt. Jeg bredte armene ud, det ville give en god effekt.

“Hvad nu min helt?” spurgte hun og smøg sig ind til mig mens hun tog jointen ud af munden på mig. “Tag et kig ud over kanten, og sig mig hvad i ser”. Jeg venter og ser dem læne sig ud over kanten og ser hvordan de henholdsvis indånder og fortrænger den rædsel højder vækker i kroppen. “Jeg ser et mønster, små myrer der går i cirkler om sig selv”, siger Tøsen. Jeg nikker for mig selv. “Jeg kan se to mennesker med retning mod hinanden, men de er bange for at omfavne hinanden når

de mødes”. Skuespilleren står og drømmer. “Dette er den eneste sandhed i kan finde” siger jeg. “At kroppen frygter døden, men at sjælen længes efter at forenes med det evige”. Jeg smiler tilfreds med mig selv. Deres øjne er blanke og fulde af beundring. “Jeg troede bare at det var en høj bygning. Hvad forskel gør det at jeg står her eller på et fortov”. Politikeren siger det nærmest for sig selv. Det giver et gib i mig. Jeg stirrer forbi ham, ignorerer ham, for at de andre ikke skal se det. Selvom jeg ikke har bedt om at blive deres leder, er der ingen grund til at skuffe dem.

HAM Brud:

Du måtte væk. Væk fra deres blik, fra deres spørgsmål, væk fra den dårlige smag i munden. Du er tømt, du er flad, suget tør for tanker og drømme. De sad på dig som igler der ville vide mere, ville ledes, hvert ord skulle være en flig af sandheden, en sandhed du til sidst ikke havde tiden eller energien til at søge. Du smed korset fra dig og gav dem fingeren. USA var heller ikke hvad det var mere. I var jaget vild, frit tænkende træk ænder som politikerne skød ned efter behag. Du måtte væk, og målet var Tanger i Marokko, fristedet, hvor du forhåbentlig kunne finde roen til at fortsætte din søgen efter sandheden.

Nutid:

Sandheden er inden for rækkevidde, kortet i min hånd fører ned i afgrunden, rejsen kan fuldendes, men jeg ved godt at den ikke kan tages alene. Svaret kom med en fremmed, en guide der gav mig kortet, alt hvad jeg nogen sinde havde søgt, og jeg skulle have hjælp til at finde det. Nu skal jeg have hjælp til at tage det sidste skridt. Jeg har skrevet til dem, og bedt dem om at komme. De må hjælpe mig med at gennembryde barrieren og støtte mig hvis jeg vakler. Men de vil også opdage at jeg ikke er den maharaja som de troede, at jeg ikke har sandheden men søger efter den, ligesom dem. Og hvad vil de så gøre? Vender de sig imod mig og stener mig som den falske profet fordi jeg har ført dem bag lyset. Det er en chance der er værd at tage. Bare jeg kan opretholde facaden til vi er bag

barrieren, til vi står på tærsklen til dybet. Så vil sandheden trække i dem som de trækker i mig, og de vil også frygte den, ligesom mig. Når man endelig møder det man har søgt hele livet, hvad så hvis det ikke er som man har forestillet sig. Jeg må vide det, men jeg er bange. Bare de snart kommer, usikkerheden æder mig op inde fra.

HAM De andre:

Tøsen:

“Ked af at måtte forlade hende, men hendes billede af mig blændende hendes øjne”

Skuespilleren:

“Måske er man lykkeligere som håbløst romantisk bøsse, hvem ved?”

Politikeren:

“Nogen gange tror jeg at det er afgrunden jeg ser i hans øjne, men forstår så at det er intetheden”

Praktiske oplysninger:

Du sidder med karakteren HAM. Det er en lidt speciel karakter, da HAN for de andre karakterer er et omdrejningspunkt, og er udgangspunkt for scenariet. HAN var lederen og har hidkaldt dem igen, og de regner med at HAN skal vise dem vejen.

Rent praktisk bliver din karakter først introduceret i scene 2 (spillelederen skal nok instruere dig i hvornår det er). Scenen er i gårdhaven på det hotel i Tanger, Marokko, hvor du bor. Du ligger i en liggestol, iført slåbrok, sol drink, klip klapper og solbriller. Det er din opgave at overtage rollen som en slags spilleleder i denne scene, og som HAM fortælle de andre karakterer hvad der skal ske. De vil have en masse spørgsmål, og skal have at vide hvad de skal og hvordan:

Du har fået fat i et kort, der viser vejen til afgrunden, hvor sandheden findes. Vejen er lang og hård, og du har brug for deres hjælp til at bryde barrieren og fuldføre rejsen. Samtidig er det en chance for dem til at finde sandheden.

Du ved at for at begynde rejsen må i gennembryde virkelighedens barriere med blandt andet stoffer. Det skal foregå i en lille opiumshule nede i byen. Når i er brudt gennem barrieren, vil i stå på tærsklen til afgrunden, hvor I skal rejse ned gennem hulen. Mere ved du ikke, men du frygter at det bliver en hård tur. Du ved at du bliver nødt til at falde ind i rollen som leder indtil i er igennem barrieren, hvor efter du ikke behøves at være leder mere. For at i kan foretage rejsen må de se at du ikke har svarene og ikke kender sandheden, og at du har ligeså meget brug for deres hjælp som de har brug for din.

Turisten

Fakta:
HAN, Tøsen, Politikeren og Skuespilleren var et kollektiv i efterkrigstidens USA, et kollektiv der handlede om at udleve sig selv gennem stoffer og seksuelle eksperimenter. En fælles følelse af at verden var i stykker. HAN var deres leder, deres guru, indtil den dag i 1950 hvor HAN forlod kollektivet for at søge nye veje. Kollektivet gik i opløsning og de gik hver til sit. Fem år efter kalder HAN dem sammen, til Tanger i Marokko, til Interzonen, til en ny rejse ned i afgrunden. Med sig til Tanger har de deres fælles fortid, fem års erfaringer og Turisten.

Fortid:

Det var som om min fars ligegyldighed overfor sin familie for alvor kom til udtryk i julen. I hverdagen havde mor hele huset for sig selv, indtil min bror og jeg kom hjem fra skole. Der var en rytme i huset, en rytme der blev afbrudt i Julen. Normalt startende ugen om søndagen, for efter kirke og søndagsskole, tog min far mig og min lillebror med i biografen. Det var en god måde for ham at være sammen med os på, uden at skulle tale med os. På den måde så jeg mange film op igennem min barndom. Der var især en skuespiller, som vores far var meget glad for, og vi så alle hans film igen og igen. Han var alt hvad vores far ikke var. Han var maskulin og dog kunne man se at det gjorde ham ondt når han kyssende pigen farvel inden han gik i krig. Hvor skuespilleren altid gik stolt og rank, gik vores fader foroverbøjet. Hvor skuespilleren altid havde et smil og

blink klar til at affyrer mod den nærmeste pige, så var det som om at min fader ikke engang lagede mærke til smukke piger. Den eneste gang jeg har set min far smile til nogen på den måde, er til den unge præstesøn der stod for undervisningen i søndagsskolen – og det gjorde han kun når han troede vi ikke så det.

De andre dage, legede vi så de historier, vi havde set på lærredet. Min lillebror var altid den onde nazi og jeg var skuespilleren. Det var altid mig der redede den smukke unge pige, der blev spillet af naboens datter. Min far var på arbejde i løbet af dagen og hans aftener holdt han andre steder. Jeg tænkte dengang ikke så meget over hvor min far var i tidsrummet mellem han fik fri og når jeg hørte ham komme hjem sent om natten. Når han ikke var hjemme var det ikke rigtigt til at mærke hvor

Turisten

meget han var ligeglad med os. Men i julen var han der hele tiden og alligevel ikke. Måltiderne var det værste. Mig og min bror var som luft for ham. Hvis man sagde noget til ham, ville han bare se på én, som om man var en idiot. Hvis vi prøvede at provoker ham, ville det være vores mor der ville irettesætte os. De eneste gange han talte til os børn, var når han kom fuld ned i stuen. Så ville han høre om min bror og mig, var blevet lige så store ludere som mor, for som han sagde: Så lignede hverken min bror eller mig ham særligt meget og han havde da kun kneppet min mor en enkelt gang - og det var lang tid før både min bror og jeg blev undfanget. Hvis min moder så kom ind i stuen ville han råbe grimme ord efter hende indtil hun blev så sur, at hun kastede et eller andet efter ham. Så ville han grine af hende og sige noget om, at hvis det skulle være på den måde

ville han være sammen med sin sekretær resten af julen. Min mor ville græde og ringe til sin elsker. Når han kom, så ville vi være en familie igen. Ham og min moder ville havde sex så det kunne høres i hele huset, og han ville gøre alle de ting med os, som de andre fædre gjorde med deres børn - spille baseball, ryge pibe og fortælle røverhistorier. Han ville spille spil med os, bygge snemænd eller bare høre om hvad vi gik og tænkte over. Men på et tidspunkt ville telefonen ringe og han ville være nødt til at gå igen. Efter at han var gået, ville der ikke gå lang tid inden min fader kom hjem igen. Jeg har altid synes at min mors elsker lignede skuespilleren i filmene, men forleden så jeg et billede hos min kæreste, hvor både skuespilleren og min moders elsker var på. Da jeg ville høre om hun kendte dem, så smilende hun bare og sagde, at det ville jeg også komme til, snart.

Brud:

“Efter du har lagt at værktøjet i orden, så kan du lige begynde at male facaden...”, jeg havde ikke set ham komme ind i værkstedet. Men nu stod han dér i bar overkrop og smilede skummelt til mig. Ham og hans kone ejende det motel jeg havde fået arbejde på efter at jeg var taget hjemmefra. Molly, der var stuepige, og jeg havde lige delt dagens første joint, og jeg måtte se virkelig doven ud i min rus. “Og hold lidt igen med det der narko. Du ender sgu som Molly” grinende han imens han gik ud igen. Det var rart at han ikke tog det så tungt, at mig og Molly røg på jobbet, men det var også kun fordi Molly gav ham det han ville havde. Det var ret åbenlyst at de havde noget kørende. Den eneste det ikke kunne se det var hans kone. Jeg smilede for mig selv, da han var gået igen. At jeg skulle ende som Molly var utænkeligt. Stofferne var overhovedet ikke en ligeså stor del

af mit liv som det var af Mollys. Det var bare noget der skulle prøves før jeg tog mig sammen og fik en uddannelse og et godt job inden i byen. Så kunne jeg komme tilbage og bo på et af værelserne, som gæst. Jeg havde lavet et system så jeg ikke blev afhængig. Hver tiende dag tog jeg et par dage uden røg. På den måde kunne jeg prøve det vilde liv, uden at blive opslugt af det. Jeg synes det er vigtigt at kunne sætte ens liv i perspektiv, det er vigtigt at prøve at danse ved afgrunden. Men selvfølgelig er det vigtigt ikke at falde i fordi hvis man falder i, kommer man jo ikke op igen.

Nutid:

Til begge sider af vejen lå der ørken så langt man kunne se. Jeg var begyndt at gå nord på, efter at jeg besluttede at forlade det motel jeg havde arbejdet på. Det virkede ikke som om at jeg bevægede mig, selv om jeg gik og gik. Der blev ved med at være den samme ørken på begge sider af mig, og jeg havde ikke nok vand med. Men det var ikke muligt at gå tilbage til motellet. Solen bed fra sig, og ørkenen hånedes mig. Hvorfor havde jeg ikke taget mere vand med? Jeg ved ikke hvorfor eller hvornår indianeren slog følgeskab med mig. Men vi gik sammen – sagde ingen ting, bare gik, alt imens at verden omkring os blev mere og mere sort og hvid. Jeg tror heller ikke han havde vand. Når jeg prøvede at smile til ham, så han bare lige igennem mig. Hen imod aften prøvede jeg at tale til ham. Jeg ville høre om han havde noget vand. Han svarede ikke, men strakte bare sin knyttede næve ud

i retning af mig – først troede jeg han ville slå mig, og hoppende tilbage. Men så forstod jeg at han ville give mig noget, og jeg tog imod. De små kaktusskud smagte ikke særlig godt og det var som om hele min mave vendte sig i mig. Også så jeg alt klart. Jeg så den døde motelejer, og jeg så han var ligesom min far. Jeg genså hans tilnærmelser til mig, fy for satan! Mon svinet ville sutte den af på mig? Komme ind til mig imens jeg sov? Hvad skulle jeg gøre... Som en drøm fuld af dårlige minder der looper igen og igen, forestiller jeg mig situationen. Jeg knækkede sammen og kastede op i væmmelse. Kradsede mine fingre til blods. Da jeg rejste mig igen, forstod jeg, at jeg ikke var i ørkenen mere. Dette var månen og jeg var den første mand i denne verden. Der var mange månemænd der bare ville snakke om lidt og hvert. Men at vejret ikke ændrede sig på månen, gjorde at der ikke var så

meget at snakke om med disse fremmende. Da de så at jeg ikke var til megen nytte, tog de deres nåle frem og stak mig. Jeg ville bare høre om de havde noget vand. Jeg prøvende at løbe, men alt blev blåt og blødt. Jeg kunne ikke komme væk, men så kom hun og redede mig. Hun boede på en gård ude i ingen ting. Alene. Hun sagde hun kunne bruge mig og det gjorde hun så. Da jeg kom til mig selv, så jeg at hun var slidt som en havneluder, men smuk som en engel. Jeg forstod også at jeg elskede hende, og fortalte hende jeg ville følge hende til verdens ende. Hun grinede og svarede, at så langt skulle vi ikke – blot til Afrika. Der var kommet et brev fra en gammel ven der havde brug for hjælp.

Den anden:

Tøsen:

“Hun var den første kvinde, jeg ikke tænkte på at forlade. Men hun er også den første, hvor dét at forlade hende, for alvor bliver livsnødvendigt.”

Tanker om rejsen:

Jeg ved faktisk ikke hvorfor vi skal ud på denne rejse. Jeg tror ikke engang Tøsen ved det. Derfor har jeg sat mig mine egen mål. Det vigtigste er at vise Tøsens gamle venner, at hun er min nu. Det kunne godt være at ham Politikeren og Tøsen har haft noget sammen engang, selvom hun ikke vil være ved det, og at han derfor vil prøve på noget igen. Men så må jeg bare sætte ham på plads. Det er vigtigt at holde øje med ham.

Skuespilleren gælder jeg mig rigtig meget til at møde. Det var ham der viste mig hvad det vil sige at være en rigtig mand. Det kan være at han kan lærer mig et par tricks.

Det bliver også interessant at møde min mors gamle elsker, HAM. Jeg tror at HAN har haft noget sammen med Tøsen, men nu er HAN jo gammel, så jeg ved hvem hun vælger hvis det skulle komme til dét. Måske er det fordi de havde et forhold engang, at jeg synes jeg føler et særligt bånd til denne mand, jeg ikke har set i rigtigt mange år.

Jeg har aldrig før været uden for Staterne, så dét er i sig selv rigtig interessant. Dog er dette nok mere end blot en rekreativ ferie, er jeg bange for.

Politikeren

Fakta:

HAM, Tøsen, Politikeren og Skuespilleren var et kollektiv i efterkrigstidens USA, et kollektiv der handlede om at udleve sig selv gennem stoffer og seksuelle eksperimenter. En fælles følelse af at verden var i stykker. HAN var deres leder, deres guru, indtil den dag i 1950 hvor HAN forlod kollektivet for at søge nye veje. Kollektivet gik i opløsning og de gik hver til sit. Fem år efter kalder HAN dem sammen, til Tanger i Marokko, til Interzonen, til en ny rejse ned i afgrunden. Med sig til Tanger har de deres fælles fortid, fem års erfaringer og Turisten.

Fortid:

Flammen er spejlet, vinduet til afgrunden, en ensporet, ensrettet motorvej direkte til glemslen. Gennem flammen ser jeg det stegende, hede landskab, der under solen bugter og svinger sig mod den dragende horisont. Jeg kan se HAM derinde, han står og venter, vinker til mig om at komme med. Han ved noget, jeg ikke ved. Jeg følger HAM. Jeg knipser mod glasset, lader boblerne vandrer op gennem det flydende guld, presser luften ud gennem nålen, gør den klar, landingsbanen hvor jeg om lidt vil lette fra. Lige nu står jeg bare på det vindomsuste beton, og ser op på en lilla himmel. Det ser ud til at flyet er lettet uden mig. Det må være denne vej, jeg ved det ikke men jeg prøver. Det ene kan være lige så godt som det andet. Nålen bryder huden med et smæld og jeg griber ud efter flammen, ud mod det varme, bølgende landskab. Bag mig skrider

hunden, men jeg løber mod flammen, med tuden for ørene til stjernerne fylder mine øjne og mine lunger. Døren til varmen fjerner sig, porten lukkes. HAN forsvinder også. Ansigter hvirvler omkring mig, mens jeg sætter mig på stolen. Jeg er ikke kommet frem, jeg er stadig i det lille, lukkede rum, horisonten forsvinder. Trækker på skuldrene. Jeg må tage mere næste gang.

Jeg åbner øjnene, jeg er tør i munden og hovedet dunker. Henne i sofaen sidder Tøsen, savlende på skødet af HAM. Hendes øjne er blanke. Hundjævlen er tæmmet et øjeblik. HAN sidder med halvåbne øjne, HANS hud er stadig dampende varm fra solen. Han ser på mig med et vidende blik, ligesom han gjorde inde fra flammen. Men jeg ved stadig ikke hvad han mener. HAN er vores leder, det er HAM vi følger, det er HAM der kender vejen. Jeg ved ikke

Politikeren

hvorfor eller hvorhen. Det er heller ikke vigtigt. Hverken hvor vi skal hen eller hvordan. En spinkel hånd lægger sig på mine skuldre. Et på en gang filmisk maskulint og drenget ansigt, kigger spørgende på mig. En halsklud sidder koket om halsen, han har læbestift på. "Nåede du frem, fandt du HAM?", forventningen i den unge skuespillers øjne er knusende naiv. "Nej... Det er lige meget" siger du og rejser dig. Skuespillerens ene hånd søger din mens den anden lægger sig på din mave under skjorten. "Jeg kan trøste dig lidt", hans stemme er fløjlsblød og irriterende insisterende. Måske er det den vej tænker du. Du er tilbage på betonmarken, det lille rum uden døre. Du følger med skuespilleren ind i sengen. Tøsen giver dig et anklagende blik, ja hun burde vide hvad det ville sige at udnytte andre, der er i ens. Når i knepper er det som om i begge masturberer. Men HAM

kan hun aldrig få held udnytte. På HANS skød soler hun sig i hans varme og håber på en flig af frelsen, men det er ham der har svarene, hende der kælent lytter mens visdommen flyder fra hans læber.

Brud:

Du blev klar over at HAN var væk og at det hele var slut da du vågnede alene. I havde været det andre kalder uadskillelige. Så vidt du kan huske var det mere et tilfælde at i altid var i samme rum, og tilfældet var HAM. Alligevel var der noget der manglede, en tomhed, ikke bare fordi HAN var rejst, havde forladt de andre, men det var som om larmen var forstummet, en behagelig baggrundsstøj fra tøsen og skuespilleren. Var du blevet afhængig af de evige kampe med tøsen. Måske afhængig af hans kærlighed du ikke følte trang til at gengælde? Hvem ved og hvem rager det? Du havde tændt en smøg den morgen. Du vidste at det var slut med stofferne.

"Der er ikke mere her!" havde HAN sagt. Hans hænder hvilede på dine skuldre. Han stod der i sin hørkofte, og solbriller. "Hvad med de andre?" havde jeg spurgt. "De klarer sig nok",

han kyssede min pande. Stenen var væltet fra graven, og ingen kunne følge efter ham. Hvor mange gange hanen skulle gale vidste du ikke, men HAN sagde du ville fornægte ham, og du tvivlede ikke på ham. Det var det HAN havde vidst hele tiden. Du fulgte bare med.

“Du kan sku da ikke bare stå der, hvad fanden skal vi gøre?”. Skuespillerens ansigt var opløst af tårer, stemmen grådkvalt. Altid melodramatisk. Han kastede sig mod dit bryst som en forsmået elskerinde. “Hvad gør vi?” havde han spurgt igen. “Jeg ved det ikke” hørte du dig selv sige, måske ikke noget, “måske er det slut”. Sætningen ramte ham som en lussing. Han trak sig væk fra dig. “Forlader du mig også?” spurgte han. “Nej, selvfølgelig ikke” hørte du sig selv sige. Næste dag var du væk, uden at fortryde, men med en vis sorg.

Nutid:

“I like Ike”. Det er et fængende slogan ikke sandt? Vi vidste at den ville vinde da vi fandt på den.

“Som en del af Eisenhovers administration må du føle en vis stolthed over den succes jeres politik har fået i denne ellers så svære tid?”, jeg så på journalisten, som han stod der med halvåben mund, store øjne bag tykke briller og en hat sat let på skrå, den nyeste mode. Han lignede lidt en fisk der stirrede ud af sit akvarium. “Jeg er stolt over den måde hvorpå det amerikanske folk har valgt at gribe de gode traditionelle værdier; Familien og den amerikanske drøm skal i centrum, uddannelse og opdragelse. Det er betryggende i en tid hvor det idealistiske kaos hersker og adskillige angreb er blevet rettet mod den frie verden, ført an af kommunismens undertrykkende, frihedsberøvende pøbeldiktatur. Og vi må ikke glemme

denne gruppe af afvigere – denne voksende undergrundskultur - der underminerer kernefamilien. Seksuelle afvigere, narkomaner og de såkaldte kunstnere. Hvis du spørger mig er det en uanstændighed og et angreb på enhver form for god, kristen moral”. “Og vi siger tak herfra Republikanernes hovedkontor hvor Eisenhower med overvældende stemmemajoritet netop er valgt til præsident for de forenede amerikanske stater. Slut her fra”.

Politikeren

De andre:

HAM:

“Han var som et fly på vej ind i fremtiden. Det eneste man kunne var at stige om bord”

Tøsen:

“Det er som at se sig selv i spejlet. Bare værre!”

Skuespilleren:

“Det er utroligt at et menneske kan leve uden at have et liv selv. Gad vide hvad folk ville sige hvis de kendte den sande person bag en af tidens største maskuline ikoner?”

Tanker om rejsen:

Jeg ved ikke hvad jeg skal forvente, jeg er egentlig ret ligeglad med hvad der skal ske, og så alligevel. Et eller andet siger mig at vi denne gang kommer tættere på end nogen sinde før. Måske glæder jeg mig endda til at se de andre, og at høre HANS stemme. Det bliver også rart at komme ud af jakkesættet, væk fra blitzene og rampelyset. Måske er det på tide at tage en ny vej, måske ikke.

Jeg ved ikke hvad de andre har lavet, Tøsen er sikkert bodelmutter et eller andet sted i Las Vegas, og Skuespilleren... hmm han har holdt lav profil de sidste par år. Tøsen har en Turist med, en knøs, endnu et slagtekvæg hun kan udnytte. Han er et borgerdyr, en kommende kernevælger. Hvad mon der skal til for at han løber skrigende hjem til sin mor.

Skuespilleren

Fakta:

HAM, Tøsen, Politikeren og Skuespilleren var et kollektiv i efterkrigstidens USA, et kollektiv der handlede om at udleve sig selv gennem stoffer og seksuelle eksperimenter. En fælles følelse af at verden var i stykker. HAN var deres leder, deres guru, indtil den dag i 1950 hvor HAN forlod kollektivet for at søge nye veje. Kollektivet gik i opløsning og de gik hver til sit. Fem år efter kalder HAN dem sammen, til Tanger i Marokko, til Interzonen, til en ny rejse ned i afgrunden. Med sig til Tanger har de deres fælles fortid, fem års erfaringer og Turisten.

Fortid:

“Betty, du ved at jeg må forlade dig, jeg må drage i krig! For mit land”, jeg så ud mod den svimlende horisont af blåmalede spånplader. “Åh nej, du må ikke forlade mig elskede, uden dig vil jeg dø”, hendes store, våde øjne skinnede som hundesnuder. “Det må du ikke sige min elskede, jeg vil være ved dig for evigt”, jeg greb hende i mine arme og kyssede hende hårdt på munden, et tusinde, totusinde, tretusinde, jeg slap hendes læber med et smæld, mens hun stønnede af fryd, og så ind i kameraet med min knyttede hånd fremstrakt. Smagen af sæbe og milkshake var en rystende oplevelse. “I vore hjerter vil vi altid elske hinanden.....om gud vil”, hun dånede i mine arme, mens den orange plastisol dumpede ned bag spånpladen til tonerne af fire ustemte strygere. “Og tak!” skreg instruktøren. Ikke et sæde var tørt. To assistenter kom og gav mig min

silkemorgenkåbe på og tændte en cigaret for mig, mens jeg satte mig i min stol med dagens avis. “Må jeg ikke få din autograf, mine veninder vil blive vilde af misundelse?”, den unge skuespillerinde jeg ikke kunne huske navnet på stod foran mig men røde kinder. Jeg gav hende smilet og svang min signatur over papiret. “Åhhh du er min helt” stønnede hun, “Du er meget bedre end Clark Gable”, jeg så op på hende og fik bag hende øje på den store sensuelle scenetekniker Roger. Hans svulmende arme glinsede af sved, mens han kastede det gennemblødte hår bagover. Jeg måtte se at komme tilbage.

Da jeg kommer tilbage sidder HAN i sofaen med tøsen på skødet. Tøsen er langt væk, hendes øjne ruller i hovedet på hende, og hun har hvidt skum i den ene mundvigen. Der er et eller andet urimeligt utiltalende

ved kvinder, især når de er usoiigneret.

HANS øjne er halvåbne og altseende som den mediterende Buddha. HAN er vores leder, det er HAM vi følger, det er HAM der viser vejen. Han nikker til mig over mod den anden ende af lokalet. Der i stolen sidder politikeren. Politikeren fordi hans stemme er som fløjl. Hans øjne er lukkede men sitrer, det ene ærme rullet op. Han er godt på vej tilbage. Jeg længes efter at røre ham, kærtegne ham, høre ham. Hans smerte og kamp for at nå et eller andet sted hen er så.... Menneskelig.

“Nåede du frem, fandt du HAM?”, spørger jeg ham. Hans øjne er åbne nu. De er smukke i deres afvæbnethed. Jeg bliver lige forelsket hver gang han kommer tilbage fra et trip, øjnene fyldt med sorg. “Nej... Det er lige meget” siger han og rejser

sig. Jeg læggen min hånd ind under skjorten på hans mave og griber med den anden hans hånd. “Jeg kan trøste dig lidt”. Han siger intet med følger dig med ind i sengen. Jeg er taknemmelig for hans gestus selv om jeg ved at følelserne ikke er gengældt. I sengen er vi tre, mig ham og meskalin, loftet bliver til gulv, og verden vender vrangen ud, rå og åben som en moders skød.

Brud:

Det er i modgang man må være stærk, når man står der, alene tilbage og ensomheden kommer som en tung dyne af iskold sne der dækker landskabet og fryser lemmerne til iskolde, og næsten ubevægelige dele af en krop der er blevet overtaget af en fremmed magt. Selv viljen forlader kroppen når den kolde vind blæser førligheden væk. Hele dit liv forlod dig ud af én dør på én dag. Først gik HAN og så gik politikeren, og intet var tilbage, ikke engang værdige tilskuere til et selvmord.

På den sidste dag havde HAN talt til dig. “Det jeg søger findes ikke her, i hvert fald ikke mere. Dette land er blevet koldt og goldt, som om en heksejagt er indledt på drømme. Jeg må foresætte min søgen et andet sted, men du må blive. Dine drømme må dræbes”. Så var HAN gået. Kort efter gik politikeren. Du havde spurgt

ham om hvad i skulle gøre. Han havde svaret at det vidste han ikke. Du havde spurgt om han også ville forlade dig. Han havde svaret nej. Tøsen havde trøstet dig, givet dig mad et par dage, hendes øjne var røde og hendes stemme grådkvalt. Hun havde ikke vidst at hendes følelser ikke var gengældt.

“Intet er så smukt, som en sønderskudt bro, med luften fuld af forlis og usagte ord. Intet er så smukt, som hullet hvor der før var vej, og de levendes skurrende skrig der forsøger at lukke hullet”. Det var en replik du havde lært. Det var som om den passede til situationen.

Nutid:

“Lad mig være” skriger jeg og kaster den næsten tomme flaske efter pigebarnet. Hendes store øjne stirrer forskræmt på mig ovre fra den anden ende af lokalet. Jeg vil bare være alene. Hun skal ikke komme med sine velmenende ord og sin falske venlighed. “Lad mig dø i fred din møg kælling... ludertæve, snylter!”. Mit liv er ødelagt, min karriere er ødelagt, alt er ødelagt! Jeg stirrer ind i det knuste spejl på væggen. En parodi! I det fragmenterede kaos der engang var et smukt ansigt kan man se den vokse. En stor lilla afskyelighed, en skæbnens hævnplet der spreder sig fra min pande, ned over venstre øje og ned over min kind.

Hun står og hulker ovre ved døren, jeg sukker og kigger op i loftet. Rejser mig... griber fat i stolen. Jeg er vist lidt fuld. Hvor længe mon jeg har siddet her? Jeg stavrer på mirakuløs

vis hele vejen over til hende. Det er jo ikke hendes skyld at jeg ikke kan elske hende. Af og til tror jeg ikke hun ved hvad hun gik ind til da vi blev gift. Måske troede hun at hun kunne redde mig, og vise mig den ægte kærlighed. Heh! Den forlod mig for længe siden. Jeg ved for den sags skyld heller ikke hvad jeg laver her. Det var godt for karrieren sagde de. Se mig nu! En kræftramt ynkling, en falleret stjerne der gemmer sit ansigt bag brudesløret, et offer for skæbnens ondskabsfulde mobning. Jeg lægger armene omkring hende, men hun holder mig på afstand med armen. “Du trænger til et bad” siger hun. Jeg kigger ned af mig selv, jeg må have spildt noget i skødet på mig selv, der er i hvert fald en stor plet. Jeg prøver at fjerne den med hånden, men den er størknet for længst.

Hun bader og barberer mig, klæder mig på. Følelsen af en ren skjorte er

berusende. Jeg genvinder langsomt fatningen. Jeg tror sku jeg er ved at blive ædru. “Kan du klare den selv herfra?” Spørger hun. “Ja”. Jeg pudrer mig i ansigtet, tegner mine øjne op og lægger en diskret rouge på kinderne og læberne. Jeg sætter et silketørklæde om halsen holdt sammen af en broche i guld. Fordum tiders storhed stirrer tilbage på mig inde fra spejlet. På med parfumen og så er jeg klar til latinerkvarteret og Pedro. Det er ikke kærlighed, men det god nok lige nu.

De andre:

Tøsen:

“Det er det der på en gang er så fascinerende og frastødende ved kvinder. De kan græde mens de langsomt kværker en fugl”

Politikeren:

“Så kompliceret, så fascinerende og så smuk. En søgende der tror han er kyniker, med en kamæleons ansigt”

HAM:

“Han er sandheden der har taget form”

Tanker om rejsen:

Mit hjerte hamrer og maven vil ikke rigtigt knytte sin hånd om indholdet. Jeg er så spændt, endelig skal vi samles igen, endelig efter så mange år kalder han. Tak skæbnen for at den endeligt i denne sene time har opgivet sin endeløse krig mod mig. Tilbage til Politikeren, min elskede, tilbage til HAM. Han ved hvad jeg skal gøre, ved hvad der skal til. Måske kan han endda lægge sin hånd på mit ansigt og helbrede mig. Nej det er jo fjollet. Og Tøsen, tilbage i de faste rammer. Ikke at skulle forestille en anden, ikke at skulle tage alle disse svære beslutninger helt selv. Tøsen har vist et nyt kid med, en Turist. Han er en ung knægt hun boltrer sig med. Bare han nu ikke ødelægger det hele.

Tøsen Usøst Fakta:

HAM, Tøsen, Politikerens og Skuespillerens var et kollektiv i efterkrigstidens USA, et kollektiv der handlede om at udleve sig selv gennem stoffer og seksuelle eksperimenter. En fælles følelse af at verden var i stykker. HAN var deres leder, deres guru, indtil den dag i 1950 hvor HAN forlod kollektivet for at søge nye veje. Kollektivet gik i opløsning og de gik hver til sit. Fem år efter kalder HAN dem sammen, til Tanger i Marokko, til Interzonen, til en ny rejse ned i afgrunden. Med sig til Tanger har de deres fælles fortid, fem års erfaringer og Turisten.

Fortid:

Dengang forstod jeg ikke så meget, dengang var jeg jo meget ung. Det eneste jeg forstod, var at vi var en gruppe der måtte alt. HAN var min elsker, min læremester og min Helt. Det var HAM der altid fandt stoffer, som vi kunne tage. Det var HAM der holdt os sammen hele gruppen. Det var HAM der kunne fortælle de bedste historier. Nogle gange var Han der ikke når jeg vågende, men jeg viste at han ville komme igen. Og indtil da kunne jeg ligge og høre de andre to have sex inde ved siden af. Hvad Skuespilleren så i ham, der sendere skulle blive Politikker, viste jeg ikke. Men det var tit de havde sex når jeg vågende. Nogen gange kom en af dem ind til mig. Hvis det var Skuespilleren, så havde Politikerens sendt ham ind for at høre om jeg havde nogle stoffer. Det var hyggeligt når Skuespilleren kom ind. Han var smuk, sød og meget piget. Jeg kunne meget bedre lide sådan

som han var i virkeligheden, og ikke som de hårdkogte roller han spillede i de film han var med i. I filmene var han helten der skulle rede pigen fra de onde nazier. Men i virkeligheden var han ikke på nogen måde macho, men meget mere usikker. Jeg så ham vel som vores barn, som pakken man skulle søge for ikke kom ud for ulykker. Når Politikerens kom ind til mig, var det fordi han var blevet træt af drengesex, og ville have nogen rigtigt kusse. Det var også ok, han var en god elsker, men så kold og hård når han snakkende til Skuespilleren. Derudover viste jeg ikke rigtigt hvor jeg havde ham. Når man så rigtigt ind i øjende på ham, kunne man se hvor mørk og sjælløs han var. Han var en robot, der ikke kunne gøre noget halvt. Da han var narkoman var han 100 % narkoman, og tænke ikke på andre end sig selv. Da han senere blev politikker, var

han 100 % politikker, og lod blot som om han tænke på andre end sig selv. Men til sex var det ok at det var 100 %. Hvis HAN kom hjem imens Politikerens og jeg var i gang med det frække, ville HAN bare se på eller måske deltage. Jeg kunne ikke så godt lide når HAN deltog, for jeg ville jo helst havde HAM helt for mig selv. Måske var jeg bange for at det mørke der var i Politikerens ville opsluge HAM.

Brud:

Staterne var blevet for umenneskelige, sagde HAN. Det havde vi snakket meget om på det sidste, og jeg måtte give ham ret. Jeg måtte ikke sige noget til de andre før han tog af sted, sagde han. At jeg ikke skulle med var det hårdeste. Jeg var ret ligeglad med de andre. Hvorfor skulle jeg ikke med? Det var en enmandsrejse. HAN ville finde sig selv igen og han kunne ikke sige hvor han skulle hen. Jeg råbte at han var ligesom min fader, der bare var gået uden at sige noget. Han så på mig og jeg forstod hvor hårdt jeg havde såret ham. Jeg kunne se i hans øjende at han elskede mig og det var ikke fordi han ikke *ville*, men fordi han ikke *kunne* tag mig med. Jeg lovede at jeg ville være klar til at rejse hvis han kaldte, og han sagde at måske engang ville han kalde på mig. Jeg skulle være hård, for meget ville forandre sig. Jeg blev hård, ingen skulle kunne få mig ned med

nakken. Det er ikke svært at være hård, det handler bare om at slå først og hårdt. Man skal bare være kold og sikker på sig selv. Det var jeg, for jeg havde haft HAM. Jeg har ventet i 5 år, i en ørken hvor jeg har bygget et is-palads, i træ og billig arbejdskraft. Jeg har været hård, men nogen gange om aftenen når ingen kan høre mig...

Tøsen Nutid:

Den dag Turisten kom forbi min gård, var han for alvor ude af den.

Jeg kunne se at han var ung og han havde taget et eller andet. Da jeg spurgte ham om det, snakkede han bare om månemænd og indianere, så jeg tog ham ind i min seng. Han kunne ikke meget, men det er dog til dato det bedste sex jeg har fået på ham. Der var noget ved ham der mindende om HAM. Der var ligesom noget sandt og ægte ved ham. Måske er det bare fordi jeg holder af narkomaner, selv om de ikke kan præstere så meget i sengen. Det bliver ikke til mere end et 'suk' for det meste. Måske fordi deres kroppe ikke gider den slags tidsfordriv, men ser frem til det næste fix. De næste par dage fandt jeg dog ud af, at han ikke var rigtig narkoman. Det var ligesom at han holdt fast i en livline, som om at hans sjæl ikke for alvor søgte afgrunden.

Men jeg kunne lide min lille Turist, han var min fugleunge og det er sjovt at se hvor forgabt han er i mig. Det er rart at have en i huset, det er rart at have en at tag narko med. Men hvorfor går han rundt og tror at han skal være manden i huset? I starten var det både ynkeligt og lidt sjovt, men nu er det bare ynkeligt. Jeg tror at denne dannelsesrejse bliver sund for den lille mand.

De andre:

HAM:

“HAN er den eneste der kan leve mit liv.”

Politikeren:

“Som at se sig selv i spejlet. Bare værre.”

Skuespilleren:

“Hvor meget smerte og falskhed kan et menneske udsætte sig selv for? Bare jeg kunne gøre mere for ham.”

Turisten:

“Er blot til nydelse. Selvfølgelig holder jeg af min turist, men hans sjæl er ikke dyb nok til ægte kærlighed.”

Tøsen

Tanker om rejsen:

Der er mange forskellige følelser forbundet med denne rejse, også modstridende. At vi skal til Afrika er jeg ligeglad med, det har aldrig været vigtigt hvor vi var, når bare vi var sammen. Men at se HAM igen... Det er den største lykke der kan overgå mig, men det er også noget af det jeg frygter allermost. Er jeg stærk nok til HAM? Er jeg god nok for HAM? Hvorfor sendte HAN også bud efter Skuespilleren og Politikeren?

Hvad vil HAN mon sige til at jeg har taget Turisten med? Han vil nok være ligeglad, desværre...